

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční úřad v Plzni**, se sídlem nám. Českých bratří 8, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2009, č. j. 57 Ca 42/2008 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Petra Vlacha **se určuje** částkou 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 16. 10. 2009, č. j. 57 Ca 42/2008 – 43, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni (dále jen „finanční úřad“) ze dne 7. 5. 2008, č. j. 203772/08/138941/3085, kterým finanční úřad zamítl námitku stěžovatele proti exekučnímu příkazu ze dne 31. 3. 2008, č. j. 137037/08/138941/3145, jímž byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti stěžovatele. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v daném případě byl exekučním titulem vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený ke dni 20. 6. 2006, jehož podkladem bylo rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně ze dne 5. 9. 2002 na částku 11 088 Kč a ze dne 24. 9. 2002 na částku 9195 Kč. Stěžovatel v žalobě nezpochybnil, že by tato rozhodnutí nebyla vydána nebo že by nebyla vykonatelná, pouze obecně tvrdil, že částky tam uvedené mu byly vyměřeny na základě křivého obvinění a že nemá nic společného s

porušením rozpočtové kázně. Pokud stěžovatel v rámci daňové exekuce napadl exekuční titul, uvedl krajský soud, že takovými námitkami se v mnoha rozhodnutích zabýval Nejvyšší soud, který např. v usnesení ze dne 21. 7. 2008, sp. zn. 20 Cdo 2265/2008, uvedl, že soud ve výkonu rozhodnutí není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí vydaných v nalézacím řízení. Obsahem těchto rozhodnutí je vázán a je povinen z nich vycházet (např. usneseni Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98). Nejvyšší soud již také ve své rozhodovací činnosti opakovaně vysvětlil, že případné vady nalézacího řízení se do vykonávacího řízení nepřenášejí [např. usnesení ze dne 30. 8. 2004, 20 Cdo 2475/98 (správně ze dne 25. 5. 2000 – pozn. NSS) a usnesení ze dne 30. 8. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1569/2003]. Námitky týkající se věcné správnosti exekučního titulu mohl povinný uplatnit pouze v tomto řízení. Také tvrzená pochybení soudu v nalézacím řízení nepředstavují okolnosti, jež by byly rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí. S citovanou ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu se krajský soud ztotožnil a konstatoval, že z ní lze vycházet i v případě daňové exekuce, neboť podle ust. § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) správce daně pro výkon daňové exekuce použije přiměřeně o. s. ř. Tvrzením, že dlužné částky nebyly řádně vyměřeny, ale bylo o nich rozhodnuto na základě křivého obvinění, a že se stěžovatel porušení rozpočtové kázně nedopustil, byla zpochybněna věcná správnost či zákonnost exekučního titulu. V exekučním řízení však zpochybňování exekučního titulu není možné, jak bylo uvedeno výše. Námitky týkající se rozhodnutí z 5. 9. 2002 a z 24. 9. 2002 o porušení rozpočtové kázně, mohl stěžovatel uplatňovat pouze v řádném opravném prostředku v řízeních, ve kterých byla tato rozhodnutí vydána nebo v mimořádných opravných prostředcích. Exekuční řízení však řádným ani mimořádným opravným prostředkem proti těmto rozhodnutím není. Rovněž žalobní bod, v němž stěžovatel namítal, že finanční úřad nebyl oprávněn vydat exekuční příkaz vzhledem k jeho tíživé sociální situaci, shledal krajský soud nedůvodným. Protože z ust. § 251 o. s. ř. vyplývá, že základní podmínkou pro nařízení daňové exekuce je zjištění, že daňový subjekt nesplnil dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, nelze dospět k jinému závěru než, že exekuční příkaz není možné vydat pouze v případě, že daňový subjekt splnil dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí. Tvrdil-li tedy stěžovatel, že nemohl dobrovolně splnit, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, z důvodu své sociální situace, pouze tím potvrdil, že byla splněna podmínka pro vydání exekučního příkazu stanovená v citovaném ustanovení. Skutečnost, zda daňový subjekt mohl či nemohl dobrovolně splnit, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, je bez jakéhokoli vlivu na možnost vydat exekuční příkaz. Pokud stěžovatel argumentoval ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, není tato argumentace správná. Citované ustanovení totiž v dané věci aplikováno nebylo, neboť připadá v úvahu za situace, kdy správce daně vyzve daňového dlužníka k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě, což se v daném případě nestalo. Výrok exekučního příkazu byl opřen o ust. § 73 odst. 6 písm. d) a § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Finanční úřad podle krajského soudu postupoval zcela v souladu se zákonem, a proto nedošlo k porušení čl. 11, čl. 12 a čl. 7 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které uvedl, že krajský soud vyjádřil pohrdání zákony České republiky. Napadený rozsudek je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 odst. 2 Listiny. Finanční

orgány na osobách bez dostatku příjmů na obživu a na nezbytné výdaje, na osobách starých a nemocných vymáhají a vydírají peníze a kradou majetek. Údaj uvedený v exekučním příkaze, že stěžovatel ke dni 28. 3. 2008 nezaplatil, je křivý údaj nevyvrácený krajským soudem. Finanční úřad neuvedl správně, že stěžovatel zaplatit nemohl, což bylo finančnímu úřadu známo z předešlého řízení. Rovněž krajský soud o tísnivé situaci stěžovatele věděl. Jedná se o zneužití zákona proti neplatičům a dvousečnosti zákona. Finanční úřad ve svém rozhodnutí porušuje právo vlastnit majetek zaručené čl. 11 odst. 1 Listiny, právo nedotknutelnosti obydlí (čl. 12 odst. 1 Listiny). Krajský soud pouze konstatuje, že nedošlo k porušení, ale nemůže tyto skutečnosti popřít. Finanční úřad si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak škodu nikoliv nepatrnou. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Tvrzením stěžovatele, že napadený rozsudek je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 odst. 2 Listiny, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť takto obecně formulované tvrzení nepodpořené žádnou argumentací nelze považovat za stížní bod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Není proto možné v tomto směru napadený rozsudek jakkoli přezkoumat. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval dalším obecným tvrzením stěžovatele, že finanční úřad porušil jeho právo vlastnit majetek a právo nedotknutelnosti obydlí (čl. 11 odst. 1 a čl. 12 odst. 1 Listiny). Zcela irelevantní je pak zmínka o tom, že si finanční úřad „přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak škodu nikoliv nepatrnou."

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud ani finanční úřad nezohlednily jeho finanční tíseň a to, že zaplatit nemohl. Stěžovatel tedy nezpochybnil, že svou povinnost odvést na základě vykonatelných rozhodnutí do státního rozpočtu vymáhané nedoplatky (odvody za porušení rozpočtové kázně) dobrovolně nesplnil, pouze poukazoval na nedostatek finančních prostředků ke splnění této povinnosti. K této stížní námitce považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že zákon o správě daní a poplatků ani o. s. ř., jehož přiměřenou aplikaci pro výkon daňové exekuce stanoví ust. § 73 odst. 7 věta první zákona o správě daní a poplatků, neumožňují při daňové exekuci jakkoliv zohlednit důvody, které vedly k nesplnění povinnosti uložené vykonatelným rozhodnutím. Pokud tedy stěžovatel dlužnou částku nezaplatil, ať již z jakýchkoliv důvodů, nelze tuto skutečnost považovat za „křivý údaj" nevyvrácený krajským soudem právě proto, že příčiny nezaplacení jsou v tomto ohledu irelevantní. Proto je zcela správný závěr krajského soudu, že skutečnost, zda daňový subjekt mohl či nemohl dobrovolně splnit, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, je bez jakéhokoli vlivu na možnost vydání exekučního příkazu. Tato stížní námitka je tedy nedůvodná.

Vzhledem k charakteru stížních námitek považuje Nejvyšší správní soud za potřebné poukázat na to, že jedním ze základních principů exekuce je ochrana povinného. Tento princip tak zahrnuje požadavek, aby povinnost, kterou má povinný splnit byla

vymožena způsobem pro něj co možná nešetrnějším, aniž by tím bylo dotčeno právo oprávněného na uspokojení jeho nároku ve stanoveném rozsahu a v přiměřené době. To znamená, že bude použito pouze takového donucení, které bude směřovat k uspokojení oprávněného pouze v takovém rozsahu, jak to stanoví vykonatelné rozhodnutí, a že bude zachován minimální životní standard povinného, který je stanoven právními předpisy.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku, a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti krajským soudem ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu odměna za dva úkony právní služby 4200 Kč [nahlížení do spisu dne 19. 1. 2010 podle § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 cit. vyhlášky; doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 1. 2010 podle § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky], náhrada hotových výdajů 600 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a daň z přidané hodnoty ve výši 960 Kč [§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem 5760 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému advokátovi odměnu za úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, neboť neprokázal uskutečnění porady se stěžovatelem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu